

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 10/06-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. J. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava I v konaní sp. zn. 8 C 120/98, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 120/98 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 8 C 120/98 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. J. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom: šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť Ing. J. M. trovy právneho zastúpenia v sume 6 309 Sk (slovom šesťtisíc tristo deväť slovenských korún) na účet právneho zástupcu JUDr. J. H. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti Ing. J. M. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2005 doručená sťažnosť Ing. J. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 8 C 120/98.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 10/06-11 zo 4. januára 2006 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 6. marca 2006 vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 8. marca 2006 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 18. septembra 1998 podal na okresnom súde návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal priznania náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu. Pojednávanie nariadené okresným súdom na 11. január 1999 bolo odročené na neurčito za účelom zabezpečenia ďalších listinných dôkazov.

Právny zástupca listom z 22. júla 2000 požiadal okresný súd o stanovenie termínu pojednávania, pričom pojednávanie nariadené na 6. november 2000 bolo zrušené. Sťažovateľ ďalšími listami z 30. mája 2002, 17. júla 2002 a 4. októbra 2002 žiadal o nariadenie termínu pojednávania s upozornením na prieťahy v konaní.

Okresný súd na pojednávaní 26. novembra 2002 rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 9 Co 130/03 z 12. februára 2004 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podal 12. augusta 2005 a 29. septembra 2005 sťažnosť na prieťahy v konaní. Okresný súd v odpovedi z 21. októbra 2005 konštatoval prieťahy v konaní a oznámil sťažovateľovi, že vo veci je na 6. december nariadené pojednávanie.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní sp. zn.

8 C 120/98 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 22. februára 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Podpredseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 27. marca 2006 uviedol prehľad úkonov vykonaných v danej veci a vyjadril sa, že „... Šetrením som zistil, že od podania návrhu na začatie konania t. j. od 18. 9. 1998 do 18. 5. 1999 bolo vo veci konané priebežne a bez subjektívne zavinených prietáhov.

Od 18. 5. 1999 do 24. 7. 2000 sa vo veci nekonalo a dňa 24. 7. 2000 bolo vytýčené pojednávanie na deň 6. 11. 2000 o 10.00 hod., ktoré však bolo následne dňa 3. 11. 2000 zrušené. Po výzvach navrhovateľa bol vytýčený nový termín pojednávania na deň 26. 11. 2002 o 10.00 hod. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 8 C 120/98-58 zo dňa 26. 11. 2002, ktorým bol návrh zamietnutý. Následne bolo podané odvolanie, dňa 2. 4. 2003 doplnenie odvolania a spis bol predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave dňa 12. 2. 2004 rozhodol o odvolaní tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Dňa 14. 5. 2004 súd doručoval rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave účastníkom konania.

Dňa 18. 8. 2005 bol vytýčený termín pojednávania na deň 6. 12. 2005 o 8.00 hod. a od tohto dátumu je vo veci konané priebežne bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na pretrvávajúce kritické personálne obsadenie sudcov na občianskoprávnom úseku Okresného súdu Bratislava I a pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov v danom období, vo veci musím konštatovať, že objektívny prietah v konaní bol zavinený touto skutočnosťou ako i samotným predmetom konania a s tým viažúcou sa obtiažnosťou prejednávanej veci.

Subjektívne zavinenie konajúcich zákonných sudkýň zistené nebolo. Vzhľadom na predmet sporu ako i skutočnosť, že v oddelení 8 C bol vybavovaný neúmerne vysoký stav pridelených vecí popri priemernom mesačnom nápade nových vecí, súd vo veci konal bez zbytočných a ním zavinených prieťahov“. Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku zároveň navrhuje, aby ústavný súd nepriznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu, ako aj podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 120/98 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 18. septembra 1998 návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal priznania náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu. Okresný súd vydal 23. septembra 1998 pokyn na doručenie návrhu odporcovi na vyjadrenie v určenej lehote. Vyjadrenie odporcu bolo okresnému súdu doručené 21. októbra 1998.

Okresný súd nariadil 23. októbra 1998 termín pojednávania na 11. január 1999 a vydal pokyn na pripojenie spisov krajského súdu sp. zn. 3 T 17/75 a Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. sp. zn. ČVS-VP 3034/94V. Odpoveď Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. bola okresnému súdu doručená 11. novembra 1998. Spis bol okresným súdom opätovne vyžiadaný prípisom z 3. decembra 1998.

Odpoveď Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. bola okresnému súdu doručená 14. decembra 1998. Na pojednávaní 11. januára 1999 bol vypočutý sťažovateľ a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania.

Právny zástupca sťažovateľa doručil 13. januára 1999 vyjadrenie k predmetu konania. Okresný súd vydal 29. marca 1999 pokyn na doručenie vyjadrenia sťažovateľa odporcovi. Odporca doručil stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa okresnému súdu 14. mája

1999. Okresný súd vydal 18. mája 1999 pokyn na doručenie stanoviska odporcu právneho zástupcovi sťažovateľa.

Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 24. júla 2000 žiadosť o nariadenie pojednávania v danej veci. Okresný súd nariadil 24. júla 2000 pojednávanie na 6. november 2000 a vydal pokyn na zapožičanie spisu krajského súdu sp. zn. 3 T 17/95. Oznámenie krajského súdu vo veci predmetného spisu bolo okresnému súdu doručené 12. septembra 2000. Termín pojednávania stanovený na 6. november 2000 bol okresným súdom zrušený z dôvodu zmeny rozvrhu práce.

Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 3. júna 2002 žiadosť o nariadenie termínu pojednávania. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 8. októbra 2002 ďalšiu žiadosť – urgenciu o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd stanovil 10. októbra 2002 termín pojednávania na 26. november 2002.

Na pojednávaní 26. novembra 2002 boli vypočutí účastníci konania a okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 120/98-58 návrh sťažovateľa zamietol. Okresný súd vydal 18. decembra 2002 pokyn na doručenie predmetného rozsudku účastníkom konania. Sťažovateľ doručil 15. januára 2003 okresnému súdu odvolanie proti predmetnému rozsudku. Krajskému súdu bolo 10. februára 2003 doručené odvolanie sťažovateľa.

Okresnému súdu bolo odvolanie sťažovateľa krajským súdom vrátené 14. februára 2003 z dôvodu nepripojenia posudzovaného spisu. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 20. februára 2003 bol predmetný spis nesprávne označený v inom registri, preto bolo odvolanie sťažovateľa oneskorene predložené zákonnému sudcovi.

Okresný súd vydal 24. februára 2003 pokyn na doručenie prípisu sťažovateľovi, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podaného odvolania. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 2. apríla 2003 doplnenie odvolania. Okresný súd vydal 15. apríla 2003 pokyn na doručenie odvolania odporcovi, aby sa k nemu v určenej lehote vyjadril. Odporca doručil 13. mája 2003 vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa.

Krajský súd uznesením č. k. 9 Co 130/0386 z 12. februára 2004 zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 21. apríla 2004. Okresný súd vydal 14. mája 2004 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania.

Podľa úradného záznamu okresného súdu z 27. septembra 2004 nahliadol v uvedený deň do predmetného spisu právny zástupca sťažovateľa. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 4. októbra 2005 žiadosť o vyjadrenie k priet'ahom v danom konaní.

Okresný súd vydal 18. augusta 2005 pokyn na vyžiadanie spisu Okresného úradu justičnej a kriminálnej polície Policajného zboru B. sp. zn. ČVS: VP-3034/94-Vi a spisu Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 3 Pv 2423/94, ako aj zaslanie prípisu právnomu zástupcovi sťažovateľa, aby v určenej lehote predložil požadované písomnosti. Okresný súd nariadil 18. augusta 2005 termín pojednávania na 6. december 2005.

Okresná prokuratúra Bratislava I doručila požadovaný spis okresnému súdu 31. októbra 2005. Právny zástupca sťažovateľa doručil 9. novembra 2005 okresnému súdu vyjadrenie k predmetu konania. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície B. doručil 10. novembra 2005 požadovaný spis. Právny zástupca sťažovateľa doručil 25. novembra 2005 okresnému súdu vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 6. decembra 2005 právny zástupca sťažovateľa predniesol stanovisko k predmetu konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 28. február 2006 za účelom predvolania svedkov. Okresný súd vydal 6. decembra 2005 pokyn na doručenie prípisu Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície B. za účelom vyžiadania písomností týkajúcich sa predmetu konania. Odpoveď Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície B. bola okresnému súdu doručená 15. februára 2006.

Na pojednávaní 28. februára 2006 súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na 23. máj 2006 za účelom ďalšieho dokazovania.

Okresný súd vydal 2. marca 2006 pokyn na vyžiadanie relevantných písomností od Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície B. Záznamom okresného súdu na č. 1. 108 predmetný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, II. ÚS 32/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu, pričom posudzovaná vec nevykazuje znaky mimoriadnej skutkovej a právnej náročnosti, ktorá by ospravedlňovala obdobia nečinnosti okresného súdu.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní sťažovateľa, ktorou by prispel k zbytočným priet'ahom v konaní. Sťažovateľ podal 12. augusta 2005 žiadosť sťažnosť na priet'ahy v konaní, čím dal najavo nespokojnosť s rýchlosťou priebehu predmetného konania. Sťažovateľ požadoval nariadenie termínu pojednávania aj listami z 22. júla 2000, 30. mája 2002, 17. júla 2002 a 4. októbra 2002.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu

okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedeného práva, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitých obdobiach v priebehu posudzovaného konania nečinný, pričom riadnemu prejednávaniu danej veci nebránila žiadna zákonná prekážka (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 18. mája 1999 do 24. júla 2000 (14 mesiacov), od 24. júla 2000 do 10. októbra 2002 (26,5 mesiacov) a od 14. mája 2004 do 18. augusta 2005 (15 mesiacov) ako obdobia, v ktorom došlo nečinnosťou okresného súdu k zbytočným prieťahom v posudzovanom konaní v celkovej dĺžke 55,5 mesiacov.

Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 27. marca 2006 uviedol, že v danom konaní nedošlo k subjektívnym prieťahom zo strany zákonných sudkýň, ale objektívne prieťahy v konaní boli spôsobené kritickým personálnym obsadením súdu (nízky počet sudcov), neúmerne vysokým počtom vecí pridelených jednotlivým sudcom, ako aj predmetom konania a s ním spojenou „... *obtiaznosťou prejednávanej veci*“.

Podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 „*Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní*“ (mutatis mutandis I. ÚS 55/02, IV. ÚS 84/02).

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v uvedenom období, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu postupovať v posudzovanom konaní bez zbytočných prietáhov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným prietahom v predmetnom konaní. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje sumu 60 000 Sk pre sťažovateľa za primeranú so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku zbytočných prietáhov v konaní a vek sťažovateľa, ktorý neprimeranú dĺžku konania pociťuje ako pretrvávajúcu nespravodlivosť v spojení s pocitom obáv z nemožnosti urýchliť dané konanie, a preto žiadosti sťažovateľa, ktorý požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk, vo zvyšnej časti nevyhovel.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého, ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 8. marca 2006 žiadal priznať trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za 3 úkony právnej pomoci (t. j. aj za vyjadrenie k ústnemu pojednávaniu doručené ústavnému súdu 8. marca 2006). S prihliadnutím na okolnosť, že uvedené vyjadrenie nie je vyjadrením k meritu veci, ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli zrealizované v roku 2005, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 2 501 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 150 Sk.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 o daň z pridanej hodnoty. Právny zástupca sťažovateľa pripojil k špecifikácii trov konania zo 6. marca 2006 fotokópiu osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 6 309 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa okresný súd (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006